

Велика Сабота претставува најтихиот, но духовно најдлабокиот ден. Тоа е ден меѓу страдањето и славата, меѓу смртта и воскресението, меѓу тагата и вечната надеж.

На Велика Сабота, Христос е во гробот, телото Му лежи погребано, но душата Му слегува во адот не за да биде победен, туку за да ги ослободи душите на праведниците од темнината на смртта. Овој чин е основата на православното разбирање на спасението. Христос не само што страда и умира, туку го разорува самиот корен на смртта.

Ден на тишина, ден на длабока надеж

Нема звуци на свона, нема гласни прослави, само тишина, молитва и очекување. Црквата се облекува во скромност, но во таа тишина се крие трпелива вера дека утрото ќе донесе победа, дека гробот не е крај, туку почеток на нов живот.

За верниците, овој ден е повик на внатрешна тишина, на размислување за сопствената вера, на духовна подготовка за најголемиот настан во христијанството, Воскресението Христово.

Велика Сабота ја потсетува секоја душа дека надежта се раѓа во најтемниот час. И кога изгледа дека сè е изгубено, кога болката е најголема, токму тогаш започнува новиот живот. Смртта не е последниот збор, воскресението е.

Овој ден е симбол и на нашите лични премини, на сите моменти кога животот нè фрла во мрак, но вербата нè држи во надеж. Христос во гробот не е симбол на пораз, туку на љубов што оди до крај, за да нè спаси сите.

Нека Велика Сабота ни биде потсетник дека најголемата победа доаѓа по најголемото страдање. Да ја чуваме тишината на овој ден како простор каде верата зрее, каде надежта се зајакнува, и каде срцето се отвора за светлината на Воскресението.

Христос воскреснува – животот победува!

